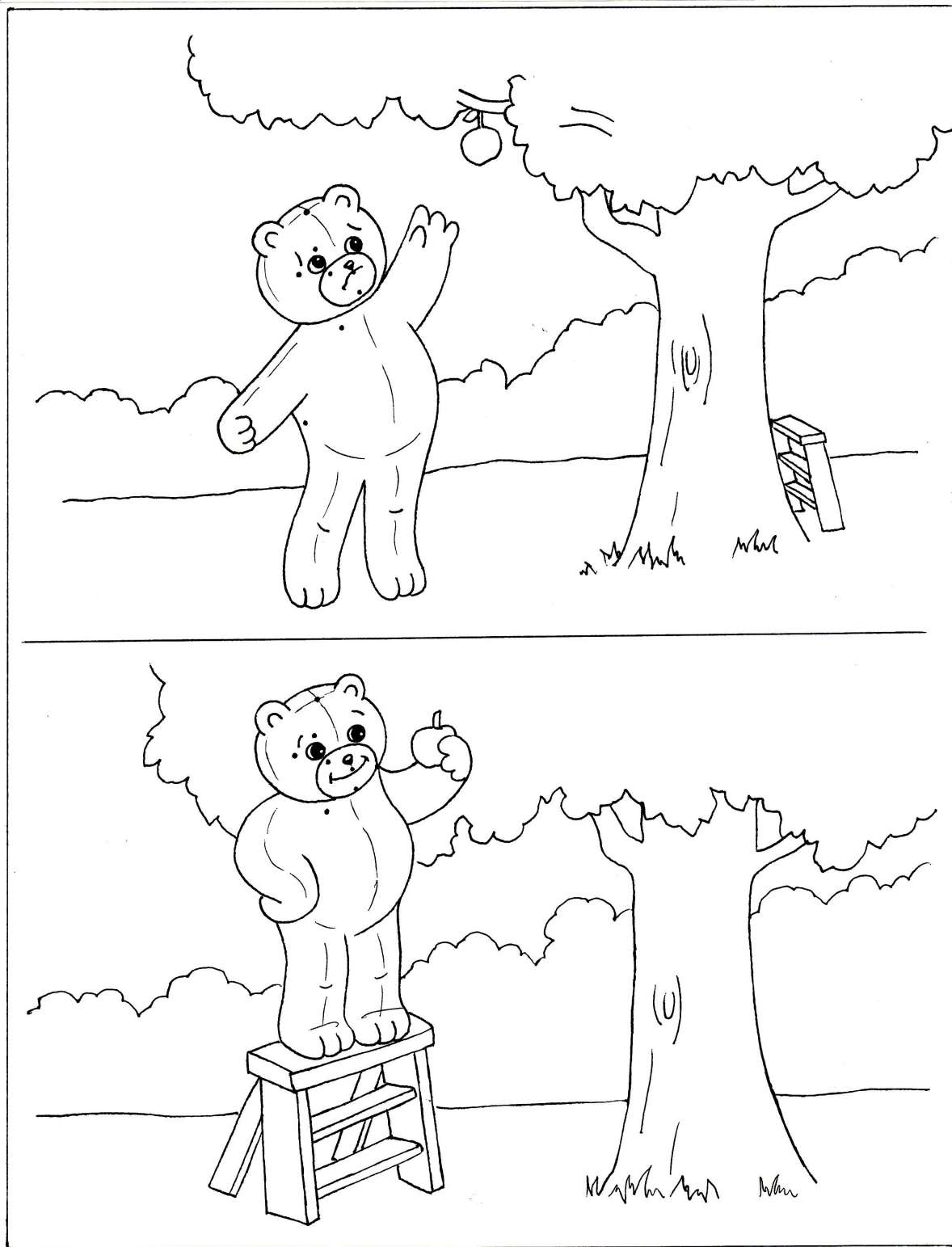

Farvelæg PrikkeBjørn - Ting kan synes umulige

PrikkeBjørn - Ting kan synes umulige Af Till Schilling

På en varm og smuk efterårseftermiddag skulle PrikkeBjørn og hans familie besøge hans bedsteforældre på den gamle gård. PrikkeBjørn så rigtig meget frem til at skulle gense sine fætre, som han sidst havde set i vinterferien forrige år.

Turen til gården tog ikke så lang tid, som han huskede den, fordi han var så fyldt op af forventning omkring alt det, der skulle foregå i dag. Han huskede nøje gården og vidste, at der var mange klatretræer samt en kæmpe sandbunke i nærheden. PrikkeBjørn så især frem til denne sandbunke, fordi han netop havde købt en speciel legetøjsbil, der kunne køre gennem den tunnel, han agtede at grave.

Da de ankom, sad hans bedsteforældre på verandaen i deres gyngestole mens de vinkede til dem og bød dem velkommen i deres hjem. Normalt brød PrikkeBjørn sig ikke så meget om velkomsten, fordi hans bedstefar havde så store hænder, at det føltes, som at blive slået, når han klappede PrikkeBjørn på hovedet. Men af en eller anden grund føltes det slet ikke så voldsomt, da han først havde fået et knus af sin bedstemor, og bedstefar sagde til PrikkeBjørn : "Hold da op, hvor du er blevet stor PrikkeBjørn"! Ord, som PrikkeBjørn tog som en kompliment. Han ønskede jo rigtig meget at blive en stor bjørn som sin far.

"Kom indenfor", sagde hans bedstemor. "Jeg tror, I er kommet lige i rette tid til kage og småkager, som jeg har lavet". De ord var sød musik i PrikkeBjørns øre. Han elskede nemlig bedstemors småkager. Samtidig var det en påmindelse om at skynde sig ud og vaske hænder, så han kunne sidde ved bordet så hurtigt som muligt.

Da han kom tilbage til bordet, hørte han bedstemor sige, "Jeg tror ikke onkel Fred og hans familie kan komme i dag, der er opstået en nødsituation i familien".

Det betød, at hans fætre ikke ville dukke op, og det blev PrikkeBjørn ked af at høre, Han kiggede ud af vinduet på haven. Han havde jo lagt så mange planer med fætrene!

Men det var duften af småkager og kage, som fik ham til at indse, at han var virkelig sulten, og at det nok var en god ide at sætte sig ved bordet ved siden af bedstefar, hvor han elskede at sidde.

Det var rigtig længe siden, han havde set sine bedsteforældre, og han var stadig meget glad over, at være sammen med dem og nyde deres selskab.

Efter spisningen, da hans mor og far satte sig ind i dagligstuen, besluttede PrikkeBjørn sig for at gå udenfor. Sidst han var her, havde der været sne på jorden, og han havde bygget en snemand midt i haven sammen med sin far.

I dag havde det været meningen, at han skulle være her sammen med sine fætre, og da han tænkte på det, blev han igen trist og ked af det. Mens han gik rundt og tænkte på al den morskab, han KUNNE have haft, så han, at træerne havde æbler, og han besluttede sig for at prøve at få fat i et.

PrikkeBjørn ville have det bedste æble, han kunne finde. Han tænkte for sig selv : *"Hvis jeg kan få fat i sådan et, vil jeg dele det med mine forældre, og de vil blive så stolte af mig"*.

Så han kiggede op på træet og så med det samme det specielle æble, han ville have. Det var så rødt og indbydende, men det sad noget højt oppe i træet, for højt til at PrikkeBjørn bare kunne tage det. PrikkeBjørn sagde til sig selv : *"Der er det; det perfekte æble. Det bedste af dem alle! Det skal være mit!"* Og så gjorde han sit bedste for at nå det.

Først rakte han bare ud efter det, så strakte han sig, og så begyndte han at stå på tæer. Men da han stadig ikke kunne nå det, bestemte han sig for at hoppe efter det. Han hoppede og hoppede, men lige meget hjalp det. Han kunne ikke nå det.

"Åh nej," tænkte PrikkeBjørn; *"Ikke lige min dag. Først er jeg alene her uden mine fætre. Så ser jeg et æble, jeg synes om, og så kan jeg ikke plukke det fra træet; det er ikke fair!"*

Han satte sig ved træet og var meget, meget vred. "Jeg glædede mig virkelig til at have det sjovt i dag", tænkte han *"og nu er der et æble, som jeg bare ikke kan nå, lige gyldigt hvor meget, jeg prøver. Alt driller. jeg er virkelig ophidset!"*

I samme øjeblik kom han i tanke om, hvem han var, og at han kunne gøre noget ved situationen.

Han sprang op, og begyndte med det samme at tappe på sit Karatepunkt.

"Selvom jeg er så vred, er jeg en god PrikkeBjørn"

"Selvom jeg er så ked af det, er jeg en god PrikkeBjørn"

"Selvom jeg er så skuffet, er jeg en god PrikkeBjørn".

Så begyndte han at tappe på hver af sine prikker og sagde højt :

"Jeg er så vred"

"jeg er så ked af det"

"Jeg er så alene"

"Ingen i hele verden vil hjælpe mig".

Mens han tappede derudaf, lagde han mærke til, at han fik det bedre og endda tænkte : *"Jeg behøver faktisk ikke det æble. Jeg kan finde et andet."*

Så begyndte han at gå omkring i et meget bedre humør.

Men det var ikke før, han kom om på den anden side af træet, at han fik øje på det, han hele tiden havde manglet : En stige! Sikke glad lille PrikkeBjørn blev. Nu havde han løst problemet med at nå det vidunderlige og lækre æble, der ventede på ham. Alt hvad han behøvede var, at bære stigen om på den anden side af træet og placere den lige under det udvalgte æble - og det var lige, hvad han gjorde.

Manner, manner, manner, hvor var Prikkebjørn en glad bjørn, da han spiste æblet. Han løb endda ind i huset for at spørge, om nogen ville dele det med ham. Men de havde jo alle lige spist bedstemors kage, så de smilede bare til PrikkeBjørn og lod ham beholde æblet helt for sig selv.

"Sikke et lækkert æble!" PrikkeBjørn smilede for sig selv. At tænke sig at han næsten var blevet vred på æblet! Så var han jo gået glip at det hele!!